

§ 2. 1. Wysokość kredytów na zasiłki chorobowe wypłacane z funduszy ubezpieczenia społecznego ustali w formie wskaźnika procentowego na wniosek zakładu pracy organ ubezpieczeń społecznych właściwy do pobierania składek na ubezpieczenia społeczne.

2. Wysokość kredytów na zasiłki chorobowe z funduszy ubezpieczenia społecznego ustala w formie wskaźnika procentowego organ ubezpieczeń społecznych wymieniony w ust. 1 na podstawie własnych materiałów, jeżeli:

- 1) nie otrzyma wniosku zakładu pracy w terminie wskazanym w § 6,
- 2) wniosek zakładu pracy nie zawiera wymaganych w myśl § 3 ust. 2 danych potrzebnych do ustalenia wskaźnika procentowego.

3. Organ ubezpieczeń społecznych, o którym mowa w ust. 1, może zmienić decyzję ustalającą wskaźnik procentowy w myśl ust. 2, jeżeli zakład pracy złoży wniosek po wydaniu decyzji bądź jeżeli na prośbę zakładu pracy stwierdzi, że mimo wykonywania przez zakład pracy kontroli wykorzystywania przez pracowników zwolnień od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy i mimo właściwie prowadzonej przez zakład pracy akcji bezpieczeństwa i higieny pracy, ustalony wskaźnik procentowy jest za niski.

4. Jeżeli zakład pracy nie zgadza się z decyzją organu ubezpieczeń społecznych, o którym mowa w ust. 1, może odwołać się za pośrednictwem jednostki nadrzędnej do Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych. Centralny Zarząd Ubezpieczeń Społecznych podejmuje ostateczną decyzję w porozumieniu z jednostką nadrzędną zakładu pracy.

§ 3. 1. Wskaźnikiem procentowym, o którym mowa w § 2 ust. 1, jest stosunek wydatków na zasiłki chorobowe do funduszu płac, stanowiącego podstawę obliczenia składek na ubezpieczenia społeczne.

2. Wskaźnik procentowy na trzeci i czwarty kwartał 1958 r. ustala się w wysokości przeciętnego wskaźnika z odpowiednich kwartałów w latach 1954 — 1956. Jeżeli tak obliczony wskaźnik byłby wyższy od wskaźnika procentowego w odpowiednim kwartale 1956 r. lub 1957 r., przyjmuje się wskaźnik najniższy.

§ 4. W razie znacznego wzrostu wydatków na zasiłki chorobowe, spowodowanego epidemią lub szczególnymi zdarzeniami losowymi, wysokość kredytów na zasiłki chorobowe może być podwyższona na wniosek zakładu pracy.

§ 5. Jeżeli wydatki na zasiłki chorobowe wynoszą w zakładzie pracy mniej niż 0,5% funduszu płac, stanowiącego podstawę obliczenia składek na ubezpieczenia społeczne, można odstąpić od ustalenia wysokości kredytów na zasiłki chorobowe.

§ 6. Zakład pracy zobowiązany jest złożyć organowi ubezpieczeń społecznych, o którym mowa w § 2 ust. 1, w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia wniosek zawierający dane niezbędne dla ustalenia wysokości kredytów na zasiłki chorobowe.

§ 7. 1. W ciągu 5 dni po upływie terminu zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne za ostatni miesiąc każdego kwartału zakład pracy obowiązany jest składać organowi ubezpieczeń społecznych, o którym mowa w § 2 ust. 1, kwartalne sprawozdanie o wydatkach na zasiłki chorobowe.

2. Kwartalne sprawozdanie o wydatkach na zasiłki chorobowe powinno zawierać:

- 1) wysokość funduszu płac, stanowiącego podstawę obliczenia składek;
- 2) wysokość kredytów na zasiłki chorobowe wynikającą ze wskaźnika procentowego ustalonego na kwartał sprawozdawczy;
- 3) kwotę wydatków na zasiłki chorobowe;
- 4) różnicę pomiędzy wysokością kredytów na zasiłki chorobowe a kwotą wydatków na te zasiłki.

§ 8. 1. Wypłata wszystkich zasiłków należnych z tytułu ubezpieczenia społecznego jest dokonywana w ciągu kwartału z funduszy ubezpieczenia społecznego bez względu na wysokość kredytów ustalonych na zasiłki chorobowe.

2. Jeżeli kwota wypłaconych w kwartale zasiłków chorobowych przekracza wysokość ustalonych na ten cel kredytów, zakład pracy pokrywa różnicę z funduszu płac, przelewając ją w terminie określonym w § 7 ust. 1 na rachunek bankowy organu ubezpieczeń społecznych, o którym mowa w § 2 ust. 1.

3. Nie wpłacona w terminie przez zakład pracy kwota przekraczająca wysokość ustalonych kredytów na zasiłki chorobowe jest pokrywana z rachunku zakładu pracy w trybie przewidzianym dla realizacji administracyjnych tytułów egzekucyjnych.

§ 9. 1. Jeżeli zakład pracy nie wykorzysta w trzecim kwartale kredytów na zasiłki chorobowe w ustalonej wysokości, nie wykorzystaną kwotę zalicza się na przekroczenie kredytów w czwartym kwartale.

2. Jeżeli w trzecim kwartale 1958 r. kredyty na zasiłki chorobowe będą przekroczone, natomiast w czwartym kwartale nastąpi niewykorzystanie tych kredytów, organ ubezpieczeń społecznych, o którym mowa w § 2 ust. 1, zwróci zakładowi pracy kwoty określone w § 8 ust. 2 do wysokości nie wykorzystanych kredytów.

§ 10. Kwoty nie wykorzystanych w drugim półroczu 1958 r. przez zakład pracy kredytów na zasiłki chorobowe Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Ministerstwem Zdrowia przeznacza na podniesienie stanu zdrowotności, w szczególności przez rozszerzenie świadczeń sanatoryjnych i profilaktycznych.

§ 11. Wskaźnik procentowy, o którym mowa w § 2 ust. 1, na trzeci i czwarty kwartał 1958 r. w przedsiębiorstwie PKP, w przedsiębiorstwach wyodrębnionych z przedsiębiorstwa PKP oraz w państwowych gospodarstwach rolnych ustali Centralny Zarząd Ubezpieczeń Społecznych w porozumieniu z właściwym ministerstwem.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

200

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 czerwca 1958 r.

w sprawie warunków, w jakich uważa się rodziców i męża za pozostających na utrzymaniu pracownika (pracownicy).

Na podstawie art. 45 ust. 5 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w rozporządzeniu określenie „pracownik (pracownica)” oznacza również rencistę (rencistkę).

§ 2. Rodziców lub męża uważa się za pozostających na utrzymaniu zmarłego pracownika (pracownicy) za jego życia,

jeżeli w chwili śmierci pracownika (pracownicy) pozostawali na całkowitym jego utrzymaniu albo pracownik (pracownica) w sposób istotny przyczyniał się do ich utrzymania.

§ 3. 1. Przyjmuje się, że rodzice lub mąż nie pozostawali na utrzymaniu pracownika (pracownicy) i że pracownik (pracownica) nie przyczyniał się w sposób istotny do ich utrzymania, jeżeli mąż lub oboje rodzice albo jedno z nich w chwili śmierci pracownika (pracownicy):

- 1) posiadali przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe lub rzemieślnicze,
- 2) byli właścicielami, posiadaczami lub użytkownikami gospodarstwa rolnego o rocznym przychodzie szacunkowym ustalonym dla wymiaru podatku gruntowego na kwotę co najmniej 4.000 zł,
- 3) byli zatrudnieni i z tego tytułu uzyskiwali zarobek w wysokości co najmniej 500 zł miesięcznie,
- 4) pobierali rentę albo
- 5) posiadali dochód z wszelkich innych źródeł poza wymienionymi w pkt 1—4 przekraczający w ciągu ostatnich 12 miesięcy kalendarzowych przed śmiercią pracownika (pracownicy) przeciętnie kwotę 500 zł miesięcznie z wy-

łączeniem jednak pomocy ze strony zmarłego pracownika (pracownicy) i pomocy ze strony osób nie obowiązanych do alimentacji.

2. Jeżeli mąż lub przynajmniej jedno z rodziców byli przed śmiercią pracownika (pracownicy) zatrudnieni i nie mieli dochodu z innych źródeł, a okres ich zatrudnienia nie trwał dłużej niż 9 miesięcy kalendarzowych licząc wstecz od śmierci pracownika (pracownicy), przyjmuje się, że mąż lub rodzice pozostawali na utrzymaniu pracownika (pracownicy) bez względu na wysokość zarobków przez nich osiągniętych.

§ 4. Wartość dochodów, o których mowa w § 3, osiągniętych za granicą ocenia się w złotych na zasadach stosowanych przy wypłacie rent z zagranicy.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1957 r. w sprawie warunków, w jakich uważa się członków rodziny za pozostających na utrzymaniu pracownika (rencisty) oraz dochodu powodującego zawieszenie prawa do renty rodzinnej (Dz. U. Nr 11, poz. 47).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

201

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 czerwca 1958 r.

w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania.

Na podstawie art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przez użyte w niniejszym rozporządzeniu określenie:

- 1) mienie gromadzkie — rozumieć należy mienie, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz. U. Nr 43, poz. 191) stanowiło majątek dawnych gromad, jako majątek gromadzki, dobro gromady oraz inne prawa majątkowe,
- 2) dawne gromady — rozumieć należy gromady istniejące do dnia wejścia w życie powołanej w pkt 1 ustawy z dnia 25 września 1954 r.

§ 2. 1. Sprawy zarządu mieniem gromadzkim należą do gromadzkich rad narodowych i ich prezydiów.

2. Gromadzka rada narodowa:

- 1) ustala zasady zarządzania i sposób użytkowania mienia gromadzkiego z uwzględnieniem praw mieszkańców gromad,
- 2) podejmuje uchwały w sprawach zbycia, zamiany i oddania w dzierżawę (najem) nieruchomości,
- 3) decyduje o sposobie zużycia dochodów z mienia gromadzkiego,
- 4) ustanawia opłaty za korzystanie z mienia gromadzkiego.

3. Prezydium gromadzkiej rady narodowej na zasadach ustalonych przez gromadzką radę narodową sprawuje zwykły zarząd mieniem gromadzkim.

§ 3. 1. Dochody z mienia gromadzkiego oraz wydatki związane z zarządem tego mienia objęte są budżetem gromady.

2. Dochody uzyskane z mienia gromadzkiego mogą być przeznaczone wyłącznie na konserwację tego mienia, a następnie na inne gospodarcze, społeczne bądź kulturalne potrzeby mieszkańców wsi, na której obszarze mienie jest położone. Przeznaczenie tych dochodów na inne cele może nastąpić, o ile wyrazi na to zgodę zebranie wiejskie.

§ 4. 1. Na wniosek zebrania wiejskiego gromadzka rada narodowa może zlecić zebraniu wiejskiemu i sołtysowi wykonywanie zarządu mieniem gromadzkim położonym na obszarze danej wsi lub określoną częścią bądź kategorią tego mienia. W tym przypadku:

1) do zebrania wiejskiego stosuje się odpowiednio przepisy § 2 ust. 2 pkt 1, 3 i 4, z tym że uchwała zebrania wiejskiego w sprawie sposobu zużycia dochodów z mienia gromadzkiego wymaga zatwierdzenia przez gromadzką radę narodową, a do sołtysa — przepisy § 2 ust. 3, z tym że przy wykonywaniu swych zadań sołtys obowiązany jest współpracować z aktywnym społecznym,

2) do dochodów z mienia gromadzkiego stosuje się przepis § 3, z tym że prezydium gromadzkiej rady narodowej obowiązane jest w miarę realizacji uchwały zebrania wiejskiego w sprawie zużycia dochodów z mienia uruchamiać odpowiednie środki z budżetu gromady do dyspozycji zebrania wiejskiego.

2. W przypadku gdy zastosowano przepis ust. 1, gromadzka rada narodowa i jej prezydium obowiązane są czuwać, aby mienie gromadzkie było właściwie zarządzane oraz aby dochody z mienia były wykorzystywane zgodnie z uchwałami zebrania wiejskiego, zatwierdzonymi przez gromadzką radę narodową. W szczególności:

- 1) prezydium gromadzkiej rady narodowej przed uruchomieniem środków z dochodów z mienia gromadzkiego (ust. 1 pkt 2) kontroluje sposób zużycia poprzednio uruchomionych środków,
- 2) gromadzka rada narodowa co najmniej raz w roku przeprowadza szczegółową kontrolę zarządu mieniem gromadzkim.

3. W razie stwierdzenia, że gospodarka mieniem gromadzkim lub dochodami jest niewłaściwa, prezydium gromadzkiej rady narodowej wyznaczy termin usunięcia uchybień, a gdy uchybień te nie zostaną w terminie usunięte, gromadzka rada narodowa przejmie to mienie w swój zarząd.

§ 5. 1. Sprzedaż i zamiana mienia gromadzkiego może nastąpić, jeżeli uzasadniają to gospodarcze, społeczne bądź kulturalne potrzeby mieszkańców wsi.

2. Pierwszeństwo do nabycia i wydzierżawienia nieruchomości rolnych wchodzących w skład mienia gromadzkiego przysługuje:

- 1) bezrolnym mieszkańcom wsi,
- 2) małorolnym, posiadającym do 2 ha ziemi ornej.